

PENSEO

N-ro 399

Jan. / 2025

**Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994**

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 36-a jaro <http://www.esplerno.cn/penseo/penlisto.htm>

Mikaelo Bronŝtejn (Rusio)

Meditado

Naiva mensoget'
en la orelon falas.
Pri kio ĝi signalas,
mi ne scivolas, sed
de lundo ĝis merkred'
mi pensas nur pri tio.
Fortiĝas opinio,
ke devus mi kun kred',
se venis tiu pled'
pristudi, – eĉ se klaĉon, -
sed plaĉon, kaj malplaĉon
forŝovi al bufed'.
Deksepa cigared'
jam estas forfumita...
Mi estas informita,
do ne plu decas ced'.
Sufiĉas pensokned'!
Mi devas jam reagi,
al ofendintoj pagi
per sama agrimed',
ĉar ajna miskonced'
min povus kompromiti.
Ja eblas nur imiti,
ke ekis la proced',
sed poste, dum banked'
paciĝi, eble, taste,
manpremi - iom poste...
Aŭ ne?! Ja la obsed'
min daŭre perskutos,
se la ofendon glutos
mi sen rebati... sed,

pensante ĝis vendred',
mi jam ne plu memoras,
pro kiu blag' fervoras
mi dum semajno! Ted'
alvenas kun nekred',
forfluas fiaj sentoj...
Naiva mensoget' –
sed kiom da turmentoj!

***

Jarcentoj flugas for,
sed tiujn tagojn helajn
de l' glora histori'
kun amo kaj fier'
gardante en memor',
bruligas ni kandelojn
kaj levas glasojn ni
tra l'tuta vasta ter'.

Jes, mavas tiu jar',
la semojn de malamo
ĵetanta kun fervor'
en la milita pest',
sed samas kalendar'
vokanta al la samo,
do fuĝu nia plor'
kaj venu nia fest'!

***

Kiam revenas inta enamiĝo,
en sin' la tikla sproso
aŭguras certan dozon de feliĉo,
kaj ĉiutaga prozo
bonvole cedas al sinten' lirika,
indiferenta al la
klaĉad' laika kaj mokad' laika,
al la kadavre pala
envia flustro ĉe apenaŭ aŭdo.
En la vundita memo

la kor' indiferentas, sed la haŭto
 reagas per ekstremo,
 kvazaŭ trafinte malvarmegan akvon
 kun bruliganta eco.
 Ne estas tamen doloriga mav' en
 la sento tiuspeca.
 Kontraŭe, viglas viviĝantaj pensoj,
 rimplekton plu naskante,
 kaj por ekzist' aperas freŝa senc', kaj
 la vivo daŭras kante.

***

Subita neĝo – pura, mola –
 ĝojigas certe min pli ol la
 kutima koto mezaŭtune,
 sed mi ja min demandas: - Ĉu ne
 suferas miaj floroj en
 la frosta spaco de l' ĝarden'?

Ilian vivon mi kun ŝato
 longigu, eble por monato,
 preninte hejmen de-sur bedo
 l'aromon de la florbukedo.
 Enhejme tiu-ĉi ornam'
 varmigas.
 Kiel lasta am'.

***

Jen mia aŭtuno, la ĉarma kaj la senkompata
 orvesta princin', ĉefrolanta en jaraj spektakloj,
 rapidas al vintro mia,
 sed en frumatenoj tra la nebulego densvata
 ĝis nun de la suno penetras radioj - petaloj
 obstaklon de vitro mia.

Jen unu petalo, tenere tuŝinta la vangon,
 min petas vekiĝi, saluti l' matenon favore,
 la revoj realen trotras,
 incitas, ekscitas kaj spronas de l' sentoj

lavangon,
 admonas impeti al kreo anstataŭ kuŝaĉi
 langvore,
 dum daŭre la sun' dorlotas.

Kaj mi, forgesinte pri plagoj, pri pezo de
 l'aĝo,
 la sunan petalon ne plu karesante sur vango,
 leviĝas, labori preta,
 kaj la transfenestra, eĉ se tro aŭtuna, pejzaĝo
 nun estas ĝojiga, ĉar preskaŭ maturas kun
 danko
 en mi la inspir' sekreta.

***

En la mezo de l'tempo somera
 mi kantadis: "La tempo somera".
 Ĉe alveno de l'tempo aŭtuna,
 eksentante min jam ne plu juna,
 mi voĉdonas per ambaŭ manoj
 por la "Kanto de veteranoj",
 kaj por kuna kantado morgaŭa
 servu, certe, "La adiaŭa"...
 Ĉiam venas la kapon sen vanto
 porokaze konvena kanto.

***

Sensenca babildad'
 de la diplomatio -
 la plej ŝatata plad'
 por grego idiota.
 Ve, sur diskuta pad'
 nur ĉi galimatio
 bobelas dum paŝad'
 al cel' neatingota.

Ĉar lamas gramatik',
 nin agi instruanta
 ne nepre kun efik',
 konvena por la venko,
 sed pacon, ho amik',
 atingos ne la vanta
 kriado al publik',
 flirtema kiel vento.

Kaj gapas la popol'

al falsigita vero
 kriante en ekstaz'
 sloganajn motojn stultajn.
 ...Esper' pli bonas ol
 foresto de espero,
 ja havas homamas'
 prudentajn.

Sed, ne multajn.

Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Matena medito

Matensune l' korto helas frue,
 fum' incensa flosas en trankvilo.
 Te-vaporo ŝvebas nebulflue,
 mi meditas mute kun aspiro.

Jen la rito por la frua preĝo,
 ponto kontaktanta la profeton.
 Menso puras kiel blanka neĝo,
 l' univers' posedas la sekreton.

Trovos mi la bordon de l' senfino,
 per flugiloj tra l' ĉiel' vastplena.
 Laŭ l' kanalo sankta pri destino,
 saĝo kreskas en la viv' serena.

Dum medito mi as edifita,
 kun la kosmo jen la lig' spirita.

Tagmeza medito

Tagmezsune l' korto netas plene,
 fum' leviĝas el la incensvazo.
 La altaro staras kaz-konvene,
 mi meditas mute pro l' okazo.

Jen la kulto laŭ la deca rito,
 l' atmosfero pias nun trankvile.
 Al la kosmo soras la spirito,
 sankta lumo flagras glore brile.

Mi nun retrovenas al fruaĝo,
 la ridet' anĝela sorĉe ŝajnas.
 Temp' kaj spaco vastas kun miraĝo,
 gracon por la vivo mi nun gajnas.

Dum medito mi as inspirita,
 jen kun univers' la ligo sprita.

Nokta medito

Ruĝa l' sun' vespere jen subiras,
 la krepusko oras sur ĉielo.
 Ĉe l' altaro kulte mi aspiras,
 kaj meditas mute en fidelo.

Kun imago pensas mi en tranco,
 la anĝeloj ŝajne nun aperas.
 Ili benas homojn kun bonŝanco,
 dum rivelu el Ĉiel' misteras.

Jen la luno klara glore brilas,
 palpebrumas steloj saĝoplene.
 Nun profunde l' vasta kosm' trankvilas,
 oni trovas faton sur-edene.

Dum medito mi as inicita,
 kun rivelu brile sankt-spirita.

Rita Mkrtĉjan (Armenio)

Protektu sorto tiun, kiu pekis
 Sed poste turmentadis sin rimorse,
 Kiun la koro al pentado vekis,
 Pro l' senta pur', ne pro rutina mor'; se
 La jaroj draŝas, premas senkompate,
 Dolorojn portas ĉiu nova hor',
 Li firme staras plu sur sia pado
 Kaj paŝon eĉ ne cedas al rumor'.

Protektu sorto tiun, kiu pene
 Sed kun obstin' al celo nobla iras,
 Kaj ĝin atingas per laboro, se ne

Rezignas, stumblas, fuĝas aŭ martiras.
 Kaj, atinginte, tuj elektas novan
 Sinceran, noblan celon por impet',
 Sen stulta zorgo engravuri l'nomon
 En la eminentula alfabet'.

Protektu sorto tiun, kiu amon
 Al amatino donas senrezerve,
 Eĉ sen gloragoj okulfrapaj, tamen
 Sincere, ĝoje, tutanime serve.
 Kaj, se estingas amon tempokuro,
 Por ĉiam gravuriĝas en la sin'
 Cikatro – de l'mortinta amo spuro,
 Kiu dumvive plu turmentos lin.

Pensante nun pri mia vivo knara,
 Mi diras, - ne orgojle, - savu Di':
 - Ho, mia sort', ne estu do avara
 Pri la protekto foje eĉ por mi.

***

La ekdecembra tero nigras
 inter pluvego kaj pluveto,
 kaj senfoliaj arboj tremas,
 tordataj de malica vent'.
 Avinjo-vintro, eble, pigras
 boacojn jungi al la sledo,
 el la glacia land' ne emas
 min feliĉigi per alven'.

Ie en sudo plu inundo,
 ie en nordo plu blizardo,
 sed inter tio kaj ĉi tio
 min daŭre premas la angor',
 kaj mi angore verkas nun do,
 sed lundon, certe, sekvas mardo,
 kaj la heltempa fantazio
 l'angorojn certe pelos for.

Jes, certe, falos neĝo blanke,
 la vintro ne evitos veni,
 heligi mian mornan anton
 per frida fajro de maljun',
 kaj realiĝos mia plan', ke
 ni renkontiĝu ie, se ni

ne jam forgesis nian kanton,
 kiun mi reve zumas nun.

***

Ni ne memoras, kiu min instruis,
 Ĉu gepatroj, libroj, aŭ mem la viv',
 - Ne forgesu iam ion bonan,
 Kun animo pura ĉiam restos vi.

Se ofendis iu vin, mensogis,
 Pro malbona ag' doloras kor',
 Foliumu paĝon tiun nigran
 Kaj kolerajn pensojn ĵetu for.

Ne forgesu iam belajn vortojn,
 Helpon, agojn, manon de amik',
 Sciuj, vortojn elradias koro
 Kiel flor' kreskanta el radik'.

Kaj ne ŝanĝu lumon kun mallumo,
 Lasu, ke ekflugu bona sent',
 Estu en animoj niaj suno,
 Eĉ se en la mond'- la ŝtorm' kaj vent'!

Marzena Wawrziczkoa (Pollando)

eraro

la iluzio malaperas, la hologramo malaperas
 la sistemo montras strangan mesaĝon
 nova sperto efektivigita
 renomante dosierojn sur la malmola disko

rapida rezulto, strategio malsukcesas
 la koloso de hierarkio tremas en siaj
 fundamentoj
 instalita sur argilaj kruroj
 silicia strukturo disĵetita en polvon

la pordego estas malfermita de la senfineco
 de la ludo
 la lumo frostiĝas kaj la mallumo ne saturas
 ĝin
 pasvortaj kodoj liberaj de ĉifrado
 kiam la programisto forlasas la malantaŭan
 pordon

paradizo

trankvila promeno en nebula parko
la lampoj estas estingitaj, mi povas spiri freŝe
mi trempas miajn soifajn harojn per pluvo
melodio teksita el akvo en vortojn

pluva vetero bonvenigas kristnaskajn arbojn
plej bele ornamita per pluvetaj gutoj
lumoj brilas el ĉiu branĉo
la vento portas la odoron de piceaj rezinoj

neniu ilin tranĉas, ili pace kreskas
la konusoj disverŝis siajn semojn
la nerva sistemo vivas subtere
la micelio elpuŝas siajn fruktkorpojn

mi ne povas kalkuli kiom da fungoj 'misformaj
anseroj'* estas

atendante homojn volantajn testi la guston
lavitaj en la pluvo, ili restas firmaj
vivo senfina kaj la tago estas kompata

**'misformaj anseroj' - manĝebla fungo - en la pola
'gąski niekształtne', en la latina Tricholoma
portentosum*

game_over

la sistemo liberiĝas de obeemaj estaĵoj
sub la preteksto de militoj de malriĉeco kaj
timo

la skalo de aktivecoj de la vekigintaj amasoj
pligrandiĝas
informoj fluas en la korkampon

la senfina signo rustiĝas kaj krakas
kaj literumas la finon por ostigitaj strukturoj
viro malprogramas sian ludon
de la zorgo de dioj venantaj el la spaco

vi portas la fonton en vi, naĝas kun plezuro
ligu ĉiujn gutojn kaj donu al ili novan formon
kvietaj notoj resonos kun via melodio
la paco ĉirkaŭ la ludo disfalas

***

revegaj vidoj post la solstico
reto rajtigita de la sistemo
perdo de konscia ekzisto
alia spektaklobildo por publiko

ni restas silente ŝanĝitaj en la tempo
komedio de la universo ludas senhalte
vive
filozofio ŝarĝita en mallarĝajn cerbojn
mi ne trovos inspiron ĉi tie hodiaŭ

suĉita animo post Karesmo
la reklamoj doloras miajn okulojn kiam
ili estas levitaj
metu viajn piedojn sur la tablon kaj lasu
la kompletan malstreĉiĝon daŭri
mi ankaŭ havas komprenojn rigardante
min mem

solstico

ankoraŭ kelkaj minutoj kaj la somero
eksplodos
ravigos sudulojn per sia plej longa tago
Romiaj Saturnalioj kaj la tago de Mithras
en Irano
sunaj diaĵoj atendas siajn festojn

do mia menso vojaĝas al Bonaero
Mi iras al Atlantiko por varmigi mian
korpon
rememorante kun Adela la okazaĵojn de
antaŭ jarcento
kiam niaj samlandanoj devis forlasi
Galicion

Mi trinkas yerba mate en kukurbo
tiel la kukurboŝelo fariĝis vazo
somero vintre varmigas mian imagon
la rakonto fluas en la hispana kaj la pola

***

Nur momenton antaŭ ol komenciĝas la
malvarma sezono
inter januaro kaj marto nomita ŝiŝira
el neĝa roso kun glacia frosto

himālaya signifas la loĝejon de neĝo

Ĉu mi sopiras neĝon kaj skrapajn fenestrojn?
Ĉu pasos alia glitsezono?
amasoj da gruzo forlasitaj de malnova glaĉero
fuĝante norden al la Balta Maro

ne la plej malaltaj temperaturoj por Kujawy
ĉi tie la pluvo trankviliĝis, plenigante la
akvofluojn
sen zorgi pri la dato sur la kalendaro
la varmomezurilo montris sep pozitivajn
liniojn

La merloj mokas Dominik per sia kanto
unuaj momentoj de decembro - vintro en la
vetero
la dudekunua estas suna tago
en la anoncoj estas tempo por la plej mallonga
tago de la jaro

Nicolino Rossi (Italio)

Kornemuzistoj
la duron kaj murdemon
napolan
vi vizitas...
mi kunludas inter vi
Avemarion
por mia panjo
olda kaj blankhara.

Ŝin mi vidas
kortuŝitan
sub larmvualo
vin sekvi,
humilaj konremuzludistoj
kristnasktempaj....

Al kutima vivo
labordura vi revenos,

post sezono da pacovekaj
melodioj...
Vi mesaĝas pacon
al tiu ĉi urbo mafie turmentata,
eĉ ĉijare,
kiam trans viaj montoj
denove ruĝas
murdofajroj.

en decembro 1982

El Oldula Notlibro

**Kvankam pasis pli ol kvardek jaroj, neniel la
turmentado de mafia agado mildiĝis en la Napola
ĉiutageco....*

Eugene Khvalkov (Rusio)

En stupega arbaro mi vagas,
Kun bruo de folioj sub piedoj.
La vento murmuris tra la branĉoj,
Kantas birdetoj pri la magio de la universo.

La ombroj kovras la teron ĉirkaŭe,
Magiaj aromoj plenigas la aeron.
La suno donas sian lumon al la arbopintoj,
Mi marŝas trankvile tra la dormema arbaro.

La aroma spiro de tera musko,
Permesas mian spiriton kun ĝojo.
La trankvilo kaj paco, kiujn mi trovas ĉi tie,
En dolĉa arbaro, mia koro ĝojas ĉiam.

Per sia beleco kaj viveco brila,
La arbaro estas vivo en si.
Per ĝiaj arboj kaj bestoj amikaj,
Mi sentas kunligon kun la naturo tiel tia.

***

Inter la ĉielo kaj tero altiĝas la montoj fieraj,
Iliaj pintoj eĥas la kanton de l' vento kaj suno.
Sur la altaj krestoj, la ĉielo fandiĝas kun la bluo,

Kaj la tuta mondo subite paŭzos kaj silentos.

La grizaj rokoj, la verdaj arboj, kaj la blua ĉielo
Kunfanditaj ĉe la supro de grandaj montoj tiel
noblaj.

La ventoj kaj nuboj parolas pri la mistero de la
montoj,
Kaj ili en sia grandeco brilas kiel simbolo de
forto.

Per stria pezeco ili montras la fortecon de l'
tero,
Kaj kun pacienco ili atestas la pacon de l' eterno.
Kun sia majesta beleco, ili staras kiel gardistoj,
Kaj donas al ni senton de humileco kaj grandeco.

Montoj altaj, viaj krestoj eternaj kaj riveroj
Fluas sub via ombro, kiel simbolo de vivo
senfina.
Vi gardas la sekretojn de la mondo kaj la ĉielo,
Kaj kun beleco, plenigas nin per sento de
admira.

***

Profundaj ombroj, silentaj riveroj,
La arbaro spiras magion, kiel ĝi volas.
Antikvaj arboj flustras antikvajn rakontojn,
Magiaj estaĵoj, kiujn vi vidas kaj sentas.

***

Kun magia bastono kaj flustro,
Magiisto formas sonĝojn kaj direktas la
stelojn.
Liaj okuloj brulas, plenaj de mistera potenco,
Li estas la majstro, kiu kreas magion.

Blazio Vaha (Hungario)

Insistaj demandoj de esperantismo

Ĉu vi legis la poemon,
ĉu vi estas ĝin leginta,
ĉu vi legis la poemon,
ĉu vi estas ĝin legintaj,

kiu diras, ke ni venkos,
ke ni estas ja venkontaj,
kiu diras, ke ni ĝojos,
kiam estos ni venkintaj.
Ĉu vi legis la poemon,
ĉu vi estas ĝin leginta....
ĉu vi legis la poemon,
ĉu vi estas ĝin legintaj,
kiu diras, ke ni falos,
ke ni estas fiaskontaj,
kiu diras ke ni ploros,
kiam estos fiaskintaj.
Ĉu vi legis la poemon,
ĉu vi estas ĝin leginta,
ĉu vi la poemon legis,
ĉu vi estas ĝin legintaj,
kiu diras, ke ni emas
Esperanton tamen uzi,
per minac' pri malvenkado
ne plu eblas nin konfuzi?
Ĉar ja belo estas bela
kaj la bono estas bona,
kaj la vivo Esperanta
estas al ni mem impona.

***

Mi cin respektas.
Ci min respektas.
Mi vin respektas.
Mi vin, ĉi tiun,
kaj mi vin, ĉiujn.

Ni vin respektas.
po unu, po dek.

Ni nin respektas.

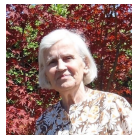
Reciproke.
Senprovoke.

Nin oni spektas,
provas diveni,
kion ni faros.

Oni nin spektas,

provas kompari
nin jen al iuj,
jen al aliaj.

Elena Popova (Bulgario)

Ĉielarko por li

Se iu vin petas
helpu al li kviete.
Li – branĉet' rompita
pro venteg' subita.
Lia anim' ĝemas
kaj vivi malemas...
Kaj la birdo vundita
al la homoj venas.
Etendu al li manon,
donu akvon, panon!
Donacon al li donu –
ĉielarkon kaj vojon!
Li kun fortoj novaj
ekstaros denove.

Ĉe sunsubiro

Vojo serpentumas tra la verdaj herbejoj ĝis
rondetaĵ montetoj. Li ŝajnas malĝoja, soleca.

La ĉielo estas ekscitita, nigraj nuboj
tranĉas la bluon, verŝajne pluvos ie. Ne estas
homoj, bestoj kaj eĉ birdoj, ili kaŝiĝis en
atendado. La suno ankoraŭ brilas, sed baldaŭ
ĝi kaŝos sin malantaŭ la monteto por alporti
lumon aliloken.

Ankoraŭ unu tago forlasas la kalendaron,
kion ĝi alportis al la homoj, kion alportos
morgaŭ? Paco estu!

Aŭtuna bildo

Tri arboj sur la placo, kisitaj de la suno.
La unua arbo de paradizo, kun brilantaj oraj
folioj sude kaj
verdaj norde. La tuta arbo tremas: "Mi estas
juna! Mi estas bela! Amu min!..."

La dua apud ĝi, kun folioj de malhela oro,
ĉirkaŭita de bruna krono, kaj sur ĝia pinto-
verda tufo krias: „Mi ne rezignas! Ne
rezignas!..."

Kaj la tria en linio, kun malhelaj nuancoj de
koloroj, humile flustras: "Ĉio estas pasema!
Ĉio!..."

Tri arboj ĉirkaŭitaj de lumo.

Aŭtuno-pentristo ĝuas siajn kreaĵojn.

Ardo (Ĉinio)

Frostaj tagoj en Vintro

en la sezonaj ŝanĝoj la malvarma vintro venas,
la nokto eklongiĝas, eĉ la sonĝo min ne ĝenas.
velkintajn herbojn de la suda monto kovras

neĝo,

ĉebordajn arbojn kovras blanka prujno en
sieĝo.

mi legas libron ĉe kandelo en kvieta domo,
por drinki ĉe la forno mankas al mi kara
homo.

mi ja esperu, ke la umefloroj baldaŭ ridos,
en la printempo la novaĵo bona min ekscitos.

Hans-Georg Kaiser (Germanio)

Elirvojo

Mi, kiu perdis la vojon,
ne plu scias,
kiun vojon mi iru.

Mi iras, sed mi jam ne scias,
kial mi iras plu sur tiu vojo.

Mi iras, sed mi ne plu scias,
kien mi iru.

Mi iras,
sed mi perdis jam ĉiun esperon,
ke la vojo kondukos min al celo.
Mi iras plu, sed mi jam ne scias,

kial mi iras ankoraŭ nun sur tiu
tro ofte uzita vojo.

Mi iras, sed mi ja jam scias,
ke ankaŭ tiu vojo,

kiu iam estis mia celo,
ne kondukos min al celo.

Mi iras plu,
tute mekanike,
pro certa malkuraĝo,
sed mi nun cerbumas obstine pri tio,
kiun vojon mi efektive iru.

Mi iras plu,
sed mi trovos kiel ĉiam –
nur novan fuĝvojon.

Jadranka Miric (Serbio)

Inundado

Dutaga pluvado
jam enuigis jam nin.
Revenu sunradiado,
mi preĝas, por varmigi nin.

Sufiĉas tiom da pluvo.
La tero akvon sorbis,
sed ne plu akcepti eblas,
Tial inundoj rapide revenis.

Granddolore ridadis ni pri
raportoj el najbaro, el plejproksimo.
Malbonaĵoj atingis homojn preskaŭ sur
pinto de timo.
Kortuŝa estas homa batalado kontraŭ
ŝlimorestaĵo, fi!

Varma tuŝo

Ĝue mi staris antaŭ sunradio.
Ĝi varme tuŝis la korpon mian.
Same karesante grizan hararon vian.

Dankemas mi al ĉi beno de Dio.

Varma tuŝo bonvenas
al nuda frostita branĉar',
al matene fluganta kolombar'
al frumatena stratopurigistar'.

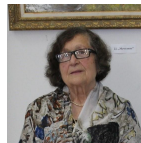
Inter sonĝo kaj realo

Aĉetos mi
la novjaran arbon.
Ornamigu ĝin vi
laŭ prefero via.
Tamen se ĝi plaĉus al familio mia!

Sur la arbopinto estu verda stel'
sube la donacetoj kaj vitropoteto kun
Miel'!

Ekkantu garolo kaj najtingalo!
Deklamu vi la poemon
pri bela kaj certa estontec',
kie regas homa solidarec'.
Plue, semu ni pacan semon,
surbaze de amo inter homoj.
Al ĉiu hom'
donu po unu pom',
Unu por paĉjo, unu por panjo, same por
infano!
Mi ne estas ŝercemul',
nek mi estas homa nul'!
Kiel Dio diras
tutanime mi tion sopiras.

Ivanichka Magharova (Bulgario)

Pluvo

Pluvo
frapas sur la fenestro
la infaneto
dormas kun rido
sur sia vizaĝo.
Songas ĝi
la kison de la patrino.
Ŝi

laboras duan brigadon
 kaj baldaŭ venos.
 La patro
 estas ie en la mondo
 laborante por la pano.
 Pluvo
 frapas sur la fenestro.
 Mateniĝas.
 La mateno
 estas kovrita per
 la purpurkoloro de la Dioj!
 Sed en la ĉambro
 daŭras la silento!
 Pluvo
 frapas sur la fenestro.
 La tago
 komenciĝas denove.
 La floroj velkas
 soifaj por konsolo.
 En la ĉambro
 regas silento!
 La vortoj mortas!
 Pluvo
 frapas sur la fenestro.
 La pordoj grincas
 forlasitaj sen amo.
 La tago
 mortas kruela kaj
 indiferenta.
 La doloro restas!
 Pluvo
 frapas sur la fenestro

Erika Godó (Hungario)

En la tagiĝo de Nova Jaro

En la tagiĝo de Nova Jaro,
 espero vekiĝas kun nova klaro.
 Promesoj estas faritaj,
 lumoj en niaj koroj klariĝas.
 Ni malfermas purajn paĝojn,

forigante ĉiujn malnovajn ŝarĝojn.
 Promesoj videblas ĉe nova horizonto,
 pliboniĝi, serĉante novajn vojojn.

Sano, feliĉo, mono kaj amo,
 ili brulas en nia koro kiel flamo.
 Kiuj vivas en niaj koroj,
 gvidas nin al feliĉo sen doloroj.
 Ĉiu paŝo, ĉiu ago, novjara promeso,
 kiuj donas al vi forton, ne nur iluzio.
 Espero, fido kaj amo, jen la vojo,
 en tiu ĉi tagiĝo ni ĝojas kun ĝojo.

Kristnaska nokto

Kristnaska nokto briligas stelon,
 varmo kaj amo lumigas la belon.
 Vico de donacoj sub pinarbo,
 infanaj okuloj brilas kiel arbo.
 Neĝflokaj dancas en la silento,
 flugiloj de anĝeloj flugas en vento.
 La lumo de kandeloj mallaŭte flagras,
 la magio de Kristnasko ĉie brilas.

Familioj kune, mano en mano,
 en koroj espero, paco kaj amo.
 La odoro de dolĉaj kukoj venas,
 al ni ĉiu miraklo de Kristnasko
 bonvenas.
 Tintanta sono flugas malproksimen,
 lumo de steloj gvidas nin proksimen.
 Espero kaj ĝojo brilas en okuloj,
 ĉar Kristnasko estas tempo de
 mirakloj.

Krizantemo

Krizantemo, aŭtuna flor',
 sunlumo brilas sur petal'.
 Ĝi dancas en la malvarma vent',
 kiel feino en sonĝoj.
 Vestita en koloro bela:
 flava, blanka, purpura, ruĝa.
 Ĉiu petal' estas miraklo,
 donaco de l' naturo.
 Ĝojo de mia ĝarden',

krizantemo, bela flor'.
Fariĝu pli belaj tagoj,
alportu trankvilon, pacon.

Nokto en Havano

Havano brilas klare, kiel steloj nokte,
muziko, ritmo, danco fluas sur ĉiu strato.
La vento susuras inter malnovaj ŝtonoj,
rakontas buntajn sonĝojn teksitajn el
memoroj.

La bruego de maro flustras siajn
sekretojn
pri deziroj, kiuj naskiĝas sub palmaj
ombroj.
Muzikistoj ludas kanzonojn kun granda
pasio,
tero kaj ĉielo pulsas je ritmoj de rumbo.

Odoro de kafo kaj la bongusta rumo,
ridado de amikoj, amoj kaj amikecoj.
Bona cigaro, bruo de urbo forvelkas,
lampoj lumigas kvazaŭ nur kandel'
brulas.

Ĉio estas kvieta post noktomezo jam,
revoj kaj deziroj pleniĝas en ĉiu hom'.
Ĉi tiun mirindan nokton mi ne forgesos,
revoj, gustoj kaj ridadoj ĉiam restas en
memoro.

Fernando Pessoa

Animoj

Mi grandnombras je animoj,
ja multfoje ŝanĝis mi,
fremdas mi al mi sen limoj
ĉar mankas propra konsci'.
Esti mi animabunda
igis min senkalmfekunda,
vidanto kun vido strikta,
ul' centsenta sed konflikta.

Al tia ecaro lige
mi apenaŭ trovas min.
Songê' aŭ dezir' miaj tige
viglas laŭ sia rezin'.
Plaĉas la nova pejzaĝo,
la paso de mia aĝo,
ĉiuj la vojaj sinuoj
spit' al tiklo de la fluoj.

Paĝpaĝe sed sen harfendo
mi legadas mian mion,
pri l' faktoj sen sindefendo
ĉu mi fuŝis, fuŝos ion.
(Nu , marĝene , pro suspekto
ĉu mi estis en neglekto,
mi notas ... Viŝas!) Nenio
verfias ĉar verkis Dio.

The Platters

Nur pro vi

Nur pro vi
Al mi ĉi mond' estas bel'
Nur pro vi
ne grizas la ĉiel'
Nur pro vi , ja pro vi nur la viv' estas plezur'
Min pleniganta per am' sen mezur'

Nur pro vi
Ĉiu ŝanĝ' estos plaĉ' al mi
Nur pro vi
La viv' ĝuindas pli
Man-en-mane ĝis
Tre dolĉa kis'
Nin prenu al Eden'
Kiel vivi sen
Am' kaj vi tie ĉi ?

Tradukis

Wellington Rocha

(Brazilo)

CHOE Yeongmi

En la templo Seonunsa

Al la floroj
 flori estis pene,
 tamen velki estis nur momente.
 Sen la tempo vidi ĉiujn tutegale,
 sen la tempo pensi vin eĉ unu fojon
 estis vere nur momente.
 Estus bone,
 se forgesi estas
 tiel nur momente,
 kiel vi unuafoje floris en mi,
 Ho, vi ridanta fore!
 Ho, vi transanta monte!
 Al la floroj
 velki estis facilege,
 tamen plenforgesi estis longe,
 kvazaŭ poreterne longe.

JO Jihun

Monahina danco

Fajnsilka purblanka kaptuko,
 belĉarme faldite, papilias.
 La kapo razita helblua
 kaŝitas de l' silka kaptuko.
 La brilo fluanta duvange
 verege belĉarmas, eĉ mornas.
 En nokto – fandiĝas senvorte la vaksa kandelo
 sur vaka scenejo;
 la luno subiras en ĉiu folio de la paŭlovnio.
 Manikoj longegas, ĉielo vastegas;
 kvazaŭe per turno ŝi flugas, jen softe falditaj
 graciaj bosonoj.
 La nigraj pupiloj leviĝas lanuge
 kaj kunas en unu stellumo de fora ĉielo.
 Du gutoj, estiĝaj sur la persikfloraj belvangoj,
 suferas mondaĵon, sed kleŝo jam estas
 stellumo.
 Fleksitaj-volvitaj, falditaj-strenitaj la manoj
 aspektas la sankta dumana kunpremo
 korfunda.

Ĉi-nokte jam estas la tria horloĝo – vigilas eĉ
 griloj.

Fajnsilka purblanka kaptuko, belĉarme faldite,
 papilias.

* *Bosono*: korea tradicia piedvesto, surmetata kun
hanboko, kaj elegante farita el silka aŭ kotona tolo.

* *Dumana kunpremo*: kunpremo de la du manoj; tio
 esprimas respekton, piecon, sanktecon en la budhana
 rondo.

* *Tria horloĝo*: en orienta Azio la nokta tempo estas
 dividita en la kvin horloĝoj: 19h-21h, 21h-23h,
 23h-01h, 01h-03h, 03h-05h.

LEE Sanghwa

Ĉu printempo venas eĉ al prirabita kampo

Nun jam aliula tero - ĉu printempo venas eĉ al
 prirabita kampo?

Ricevante sunradiojn sur la tuta korpo,
 tien, kie kunluiĝas la ĉielo blua kaj la kampo
 verda,

mi nur paŝas, kvazaŭ en la sonĝo, laŭ la
 kampvoĵeto kiel la linio de dupartigita
 kaphararo.

Ho, vi, kampo kaj ĉielo kun fermitaj lipoj!
 ŝajnas, ke en mia koro mi ne venis sola.
 Kiu tenis? Kiu vokis? Mi frustriĝas. Diru al
 mi.

Vento al oreloj miaj flustras,
 ke eĉ unu paŝon mi ne haltu, kaj balancas
 miajn orlojn.

Jen alaŭdo ĝoje ridas post la nubo kiel
 junvirino trans la heĝo.

Kampo de hordeoj bonkreskintaj tre dankinde!
 per subtila pluvo defalinta post la ĵus pasinta
 noktomezo,

vi jam lavis vian kaphararon kiel garbo da
 kanaboj.

Eĉ freŝiĝas mia kapo.

Eĉ mi sola iru kun plezuro.
Bona akvovoja sulko, kiu serpentumas
brakumante sekvan kampon,
kantas kanton kaĵolantan suĉinfanon kaj mem
sola iras nur farante ŝultrodancon.

Papilio kaj hirundo! ne urĝiĝu.
Devas vi saluti leontodon kaj violon.
Volas mi ekvidi ĉiujn kampojn prisarkitajn de
la ricinoleitoj.

Igu min manpreni hojon.
Ĉi tergrundon molan kiel pufaj mamoj
mi deziras treti, ĝis la maleoloj sentos fridon,
kaj eĉ havi bonajn ŝvitojn.

Ho, mia animo nescianta tempopason kaj
kuranta senfinejon
kiel knabo ĉe rivera bordo!
kion vi serĉas, kien vi iras. Estas tre ridinde.
Vi respondu al mi.

Kunodoro herba sur la tuta korpo,
tie, kie bone kunmiksiĝas rido verda kaj
malĝojo verda,
mi ĉi tagon lame paŝas. Eble la printempa dio
min instigis.

Sed nun tamen – prirabita estas kampo, tial
prirabita povus esti eĉ printempo.

** Ricino: arbeca planto kreskanta ankaŭ en Koreio.
Ĝiaj kapsuloj enhavas tre oleoriĉajn semojn.
Ricinoleito estas homo, kies hararo estas ŝmirita per
ricinoleo.*

SIM Hun

Se la tago venos

Se la tago venos, se la tago venos,
nur se ĝis la ĉeso de la vivo mia venos tiu
tago,
kiam monto Samgak ekleviĝos kaj ĝojfole
dancos
kaj rivero Hangang renversiĝos kaj ŝprucegos,

mi do, kiel korvo alfluganta en ĉielo nokta,
frapos per la kapo Ĝongno-sonorilon por
sonigi.

Malgraŭ ke rompiĝos, dispeciĝos la kranio,
mi plezure mortos – kiu bedaŭro do plu
restus?

o

Tiu tago venos, ho! ho! tiu tago venos.
Mi plorkuros kaj ruliĝos en la ŝoseego antaŭ la
ses ministrejoj.

Se malgraŭe mia brusto kvazaŭ eksplodiĝos
pro la ĝojo,

mi do per tranĉilo akra senhaŭtigos mian
korpon,

kaj, farinte tamburegon, ĝin alligos al mi,
kaj antaŭe staros en la procesio via.

Nur se mi eĉ unufoje aŭdos la fortegajn kriojn
viajn,

malgraŭ mia falo sur la loko mi finfermos la
okulojn miajn..

** Monto Samgak: Samgaksan, alia nomo de la monto
Bukhansan en Seulo, alta je 836 metroj. Samgak
signifas “tri kornoj”, kiuj metaforas por la tri plej
altaj pintoj de la monto.*

* Rivero Hangang: la rivero, kiu trafluas Seulon.

** Ĝongno-sonorilo: sonorilego en la seula kvartalo
Ĝongno, per kiu en la malnova tempo oni anoncis la
malpermeson de nokta irado.*

BAK Nohae

Vojo kurbe ĉirkaŭira

Pli bona estas pino kurbe kreska,
ol arbo rekte supren etendita.

Pli ama estas onda akvostrio,
ol orte suprenira akvostrio.

Pli bela estas river-monta vojo,
ol rekte glatigita rapidvojo.

Pro tio, ke finiĝas rekta vojo
kaj ne plu estas vojo,
ne sidu fale,

ne iru turne.
 La vivo estas iri
 kaj estas spite iri.
 Ke ni nun vivas, tio estas,
 ke estas vojo plu por iri.

Ne estas vojo nur la rekta vojo.
 Ne estas vojo nur la brila vojo.
 Eĉ se la kurbe ĉirkaŭira vojo
 ja estas fora kaj dolore pena,
 ĝi venas pli profunda kaj pli hela.
 La vojo estas iri malrapide.
 La vojo estas iri respekte.
 La vojo estas iri ĝisvivfine.

LEE Eunsang

Mi deziras iri

La hejmloko mia – suda maro;
 jen vidiĝas ĝia blua akvo.
 Kiel mi forgesus eĉ en songo
 la trankvilan maron de l' hejmloko?
 Flugus tiuj naĝobirdoj nune.
 Mi deziras iri, iri tuje.

Mi sopiras pri la amikaro.
 kunludinta en la infanĵaro,
 Kiel mi forgesus por ĉiamo
 pri l' hejmloka luda amikaro?
 Kion ili faras nun ĉi-tage?
 Mi deziras vidi, vidi haste.

Birdoj tiuj, kamaradoj tiuj,
 estas en la hejmvilaĝo ĉiuj.
 Sed pro kiu kaŭzo mi nur sola
 vivas en aparta loko fora?
 Ĉu mi ĉion ajn forĵetu tute
 por reveni tien, tien tuje.

Mi deziras iri kaj kunkune
 vivi kiel en la pasinteco.
 Por vestigi mian koron bunte
 kaj por harmonii en ridego
 serĉi, serĉi iru mi en hasto

la senlarman tempon de la tago.

Tradukis

Chojus Europe (Koreio)

Vaso Papaj

Ĉu aĉetebblas la feliĉo?...

Ĉu aĉetebblas la feliĉo, eĉ per kelke da gramoj
 da haŝiŝo?

Ĉu povas malaperi kelke da hezitoj per glasoj
 dormemigantaj?

Ĉu eblas, la rutino-sorĉistino ne turnu min al
 lentuga knabo?

Pli bone enflamiĝu la koro, la sango elverŝiĝu
 tra la vejnoj.

Mi liberigu la vivon – ostaĝo, iam kudrita per
 la fadenoj, dornodratoj.

Ĉu eblas, eĉ unu tagon, ke la homo atingu
 majestecon?

Ĉu eblas dominantaj ankoraŭ la diktaturaj
 ombroj, kaptitaj de la avideco?

Ĉu eblas ke homoj, iam nuloj, ekbrilu pro la
 saĝeco?

Pli bone ke mi vagabundu tra la steloj, kiel
 speciala estaĵo, ĉiam sendorma.

Mi liberigu la aeron disde la poluado kio
 forprenas la vivon ĉiam pli.

Ĉu eblas ke ni liberiĝu disde la malvarmo
 antaŭ ol la sunleviĝo?

Ĉu ni povas atendi ke la mondo malsaniĝu,
 rigardante tion, kion alportos al ni la ĉielo?

Ĉu eblas ke la eksplodo de la mensaj enbuskoj
 alportu al ni larmoriveron?

Efikas ja la tempaj vundoj, animaj lecionoj,
 demandas feliĉon.
 Ĉar mi ne venas el la vivo malbone organizita,
 sen revoj, sen emocioj, sen amo.

Tradukis

Bardhyl Selimi
 (Albanio)

El ĉina antikva poezio

Nalan Xingde (1655-1685)

Konsolo al amiko

—laŭ melodio *Ario de oraj fadenoj*

Pro kio vi ĉagrene ploras?
 Eĉ se l' ĉielo ĵonglus ja kruise
 per destino nia, ni ne nin turmentus
 en ĉiutagaj bagateloj maltenere.
 Aferoj kontentigaj estas en mondo
 malpli ol la malkontentigaj vere.
 Ĉar vi talenton grandan havas,
 feliĉo mankas al vi pro ĝi malespere.
 Vi sidu sur la alta turo kaj rigardu
 al la plejado, blovu fluton kor-libere
 por ĉasi ĝojon kaj konsolon,
 aŭskultu al batsonoj flugantaj leĝere
 el tamburturo por anonci noktajn horojn,
 tiel ke la duon' da nokt' forpasos ŝtele.

Ne vera viro deprimiĝas splene
 pro sortobato, kun ŝirita koro.
 Prefere remu boateton sur la lago
 plezure tien kaj alien por konsolo.
 Eĉ se vi havas multajn larmojn
 kiel torento da aŭtuna pluvo de petolo,
 elverŝu ilin al sovaĝaj kampoj
 kaj antaŭ la amikoj, ho, sinjoro.
 Ne vidu korteganojn en palaco kun envio
 kiuj konkuras pri altrango kaj famgloro.
 Trankvile restu kaj atendu, ke la luno

prilumos la ĥaason en l' imperia
 metropolo.
 En via templo floroj ĉie pompu
 kiel neĝeroj flirtas ja en blankkoloro!

—laŭ melodio *Kvazaŭsonge*

En dek mil kampad-tendoj
 soldatoj drinkis ĝis ebri'.
 Sur la ĉielo steloj vibras
 kvazaŭ jam preta fali kun magi'.
 En sonĝo hejmrevenon mian baras la
 rivero,
 kaj bru' fluakva vekas min sen apatio.
 La dormo daŭru,
 la dormo daŭru.
 Mi scias, ke vekigo mi el sonĝo,
 kaj mi tediĝon sentos ja ĝis agoni'.

Wang Guowei (1877-1927)

—laŭ melodio *Ruĝigitaj lipoj*

Ĉu fortranĉi mian amsopiron?
 Lastatempe mi ekscias klare,
 ke ja tio estas tute senutila.
 Ĉu mi povus ĝin fortranĉi enreale?
 Tamen mi ĉiame en la sonĝo
 serĉi l' senton jen amare.

Post vekigo l' sento kaj la sonĝo
 malaperas tute ja senspure.
 La fenestro okcidenta palas
 sub la frida luno hela pure.
 Siringfloroj en la tuta korto
 blankas kiel neĝo senmakule.

—laŭ melodio *ruĝigitaj lipoj*

Nebula fumo ŝvebas en ravino,

kaj birdoj flugas inter nubtavolo.
 Montpintoj verdaj jam frapitas
 de vento kaj pluvego kun petolo
 jen staras vid-al-vide firme
 silente absolute sen parolo.

Prilumas suno ore la montpintojn
 ĉirkaŭvolvigitajn de nebul-vualo.
 La pejzaĝo en malhela lumo
 heliĝas malrapide en la valo.
 La voj' sinua ĵus irita per grimrado
 nun ankaŭ videblas jen en klaro.

elĉinigi

Veido (Ĉinio)

Ĉineske

Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Acerfolioj

— laŭ ĉinesko *Memoro pri palaca
 knabino**

Prefero,
 sur holmo jen acero.
 Acero
 ruĝfolias
 en prospero.

Mi restas ĝis vespero,
 korplene de espero.
 Espero

rozradias
 en sincero.

**Memoro pri Palaca Knabino (ĉine: Yi qin'e) ĉina
 fiksoforma poemo de du strofoj kun po 5 versoj de
 3,7,3*44 / 7,7,3*,44 silaboj, laŭ rimarango aaA,xa /
 aaA,xa (x=senrima)*

Aspiro

— laŭ ĉinesko *Preludo de Akvomelodio**

Jam kvindek jaroj
 pasis rapide.
 Printemp-briz' susuris
 ĉie senbride.
 Nia kampo verdis,
 nia holmo buntis,
 ni kuris ride.
 Junan aspiron
 ni gardas fide.

Sezonoj
 de jaroj
 forglite.
 Ni impetas kune
 ĉiam decide.
 Tutmonde migrante,
 ni alton ascendas,
 supren avide.
 L' sun' sensubira
 brilas merite.

**Preludo de akvomelodio (ĉine: shuidiaogetou) ĉina
 fiksoforma poemo el du strofoj kun 9 kaj 10 versoj
 respektive de 55, 65, 665, 55/333, 47, 665, 55 silaboj
 laŭ rimarango de xa, xa, xxa, xa / xxa, xa, xxa, xa (x =
 senrima)*

Eldonas Redakcio de **Penseo**
 Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Veido)
 Retadreso: veido@163.com
<http://www.esplerno.cn/penseo/penlisto.htm>

